KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 50.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 10. December 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fru Louise Nimb.

Den Tid er forbi, da man mente, at alle Kvinder var fødte Kokke. Hvad der har bidraget meget til at oplyse Folk herom, det er de enkelte geniale Kvinder paa Kogekunstens Omraader, der nu og da kan møde frem med en Opfindsomhed og et saa mangesidigt Studium, at de fleste Kvinder vistnok let ser, at lave Mad og lave Mad, er to Ting. At Fru Louise Nimb her i Danmark staar højst blandt vore geniale Kogemestere, vil næppe nogen betvivle; thi hendes Køkken er kendt langt ud over Landets Grænser, og at hun igennem Selvstudier og egne Erfaringer har naaet til denne Højde, det har stor Interesse for Kvindesagens Venner.

Fru Louise Nimb, født Gunst, er en Købmands Datter fra Holstebro, som blev gift ganske ung med Restavratør Nimb, og til hvem der altsaa straks stilledes store Fordringer i Madlavning. Den unge Barnefrue med en ældre Husjomfru indsaa straks, at det for hende gjaldt om at naa virkelig Dygtighed og Selvstændighed, og med sin sjældne, hurtige Opfattelsesevne blev hun den mest interesserede Elev i sit eget Hus, men kun for efter en meget kort Tids Forløb at gaa paa egen Haand og gennem personlige Erfaringer og desværre ugunstige økonomiske Forhold at bygge den Forretning op, der nu er enestaaende paa Kogekunstens Omraader i København, baade det anerkendte Køkken og den udmærkede Elevskole.

Fru Louise Nimb er personlig kendt af mange, thi hun arbejder ikke alene skjult i sit Køkken, men hun har selv til de senere Aar, da hendes Datter har overtaget Pladsen, staaet ved sin Buffet for personligt at kunne forvisse sig om, at Kunderne ogsaa virkelig

Fru Louise Nimb.

fik Maden saaledes, som hendes udmærkede Køkken var i Stand til at yde den.

Fru Nimb er en smuk statelig Dame, 51 Aar gammel, og man faar straks i Samtale med hende det Indtryk, at ved denne Kvinde findes intet smaaligt. Det er dog ikke alene det storslaaede i Karakteren, men ogsaa det varmtfølende Sind, der hurtigt aabenbarer sig. Fruen bliver helt ivrig, naar hun taler om Fattigbørns Bespisning, hun siger nemlig: „Hvorfor kommer disse Selskaber ikke til mig? jeg vil med Glæde lære et eller andet dygtigt Menneske at lave sund og velsmagende Mad til en billig Pris; thi de stakkels Smaabørn trænger jo netop til særlig *god Mad*, naar der findes saa store Mangler i Hjemmet.“ Det er efter hendes Mening ikke nødvendigt, at der, fordi Maden skal være billig, evigt skal laves den samme Mad; der maa veksles med forskellige Retter. Og de Portioner Mad, der er gaaet ud af hendes Køkken til Fattige, er sikkert utallige.

Helt harmfuld bliver dog Fruen, naar hun taler om den samfundsødelæggende Maade, de fleste unge Piger opdrages paa, idet Mødrene kun tænker paa at faa dem forlovede og gifte, før de er modne Mennesker, og efter Fruens Mening bør allerede Skolen giver Børnene Kendskab til Næringsstoffernes Værdi og deres Sammensætning, og hvert Hjem, der er i Stand dertil, bør give Døtrene Kendskab til Madlavning.

Begge Fruens egne Døtre er derfor i Forretningen, den ene, som har arvet Moderens Genialitet i Kogekunsten, har allerede besøgt Udlandets bedste Køkkener, og den anden, der er Akkuratessen selv, er en Slags Forvalter ved Udlevering af Varer til Husets Forbrug.

Fru Nimbs mangeaarige uhyre anstrængende Arbejde bragte for nogle Aar siden hendes Ben til at svigte, og hun blev tvungen til et længere Sengeleje. Nu var gode Raad dyre, denne aktive Kvinde maatte ligge stille, hun, som var Sjælen i Køkkenet og i Forretningen, denne friske Aand med de rige Tanker og de mange Ideer, der hos hende bestandigt maatte omsættes i Praksis. Det var ikke til at udholde at ligge stille.

„Men“, fortæller hun, „saa kom en Dag som et Vink fra Himlen“ Boghandler Hagerup og bad mig skrive en Kogebog; først forfærdedes jeg for denne Opgave, og jeg svarede ham: „Ja, lave Mad kan jeg, men skrive derom, det kan jeg bestemt ikke.“

Hr. Hagerup vilde ikke opgive sin Tanke, og Fru Nimb tog fat, og nu fremkom dette Kæmpeværk af en Kogebog, hvoraf enhver vil kunne faa en Forestilling om, hvad Kogekunst vil sige og hvilken Rigdom af Næ-